

Човен

Іван Франко

Хвиля радісно плюскоче та леститься до човна,
Мов диття, цікава, шепче і розпитує вона:
“Хто ти, човне? Що шукаєш? Відки і куди пливеш?
І за чим туди шукаєш? Що пробув? Чого ще ждеш?

І повзе ліниво човен, і воркоче, і бурчить:
“Відки взявся я — не знаю; чим прийдеться закінчить
Біг мій вічний — тож не знаю. Хвиля носить, буря рве,
Скали грозять, надять-просять к собі береги мене.

Хвилі — то життя, то гріб мій, пестоці і смерть моя;
Понад власним гробом вічно ховзаюсь тривожно я.
Поки лиш живу правдиво, поки гріб той підо мнов:
Вітер гонить, хвиля ломить — і я вже на дно пішов.

Що ж тут думать, що тужити, що питатися про ціль!
Нині жити, завтра гнити, нині страх, а завтра біль.
Кажуть, що природа — мати нас держить, як їм там тре,
А в кінці мене цілого знов до себе відбере.

Що ж тут думати? Тримає, то тримає, а візьме,
То візьме — ні в сім, ні в тому не питатиме мене.
Непогідний, несвобідний день мій, вік мій: жий чи гинь —
Все одно! Шукати цілі? Вік борись, плисти не кинь!”

Хвиля весело плюскоче та леститься до човна,
Ніжна, мов дитина, шепче і пришіптує вона:
“Човне-брате, втіх шукати серед смерті, верх могил —
Се ж не горе! Глянь на море, кілька тут несесь вітрил!

Не один втонув тут човен, та не кождий же втонув;
Хоч би й дев'ять не вернуло, то десятий повернув
І дійшов же до пристані. Та ніде той не дійде,
Хто не має цілі. Човен, як пливеш, то знай же, де!

Таж не все бурхає море, тихеє бува частіш.
Таж і в бурю не всі човни гинуть — тим ся ти потіш!

А хто знає, може, в бурю іменно спасешся ти!
Може, іменно тобі ся вдасть до цілі доплисти!"